

Eit or frå an Pøyk

Eg trur me er bortimot enige om
at for kvennfolk å onga dar e ikkje rom
mydlå oss so på pipå å tobakkjen dreg.
Da e ansleis me vaksne, so meg å so deg,
da synest no eg.

Men so døme for andre eg strekk ikkje tel.
— einast te åtvaring då, om de vel —
Nei, da lyt nok andre te da, må de tru,
so fram jønå væræ seg betre kan snu.
Ja, kar e no du?

E arbeie tongsamt å ryggjen vert bøgð,
eg smatta på pipå å kjedne meg nøgd.
Går allting på tverkå, me refsing å ris,
då tek eg meg bære — på vaksemanns vis
edn duelæ pris.

Når daen e slutt å eg kan pusta ut
me tånkane borte frå møa å sut,
å når eg so fyr på mi pipa ha fått
— å kjæringjæ studa, å sudla so smått—,
då ha eg da gått.

At eg e edn pøyk e vel ingjen so tru,
nei eg e nok på vei te bli gammadl å sur.
Når eg ska ha jebburdag edngong i vår
då e eg no godt øve halthondra år,
so sant eg her står.

Men eg vona eg adler må verta so «stor»
at eg heilt veks få pøykjen, i tånka å or.
So takka eg Strilen for spalterom her,
og vest nåken vel veta ka navne mett er
«kan de spørja han Per»!